

[Finansministeren.]

1960-61, idet der på forslaget alene søges tillægsbevillinger på områder, hvor en egentlig bevilling er påkrævet — typisk, når der foreligger en ny disposition. Derimod søges der ikke tillægsbevilling til bekræftelse af visse rene reguleringer, f. eks. merindtægt af afgifter, højere tjenestemandslønninger og lovbundne tilskud. Endvidere udelades mindre overskridelser på en række kalkulatoriske konti samt besparelser på driftsparametre.

Det følger heraf, at tillægsbevillingslovforslaget ikke — sammenholdt med finansloven — giver noget billede af den samlede statsfinansielle stilling i det netop afsluttede finansår.

De på forslagets drifts- og anlægsafsnit opførte merudgifter og merindtægter går lige op, men der har derudover været merindtægter vedrørende skatter og afgifter samt merudgifter og besparelser på udgiftskonti. Der regnes med, at disse forskydninger, der altså ikke er registreret på tillægsbevillingslovforslaget, resulterer i en forbedring af overskuddet på drifts- og anlægsbudgettet i forhold til finansloven. Dette er kommet til udtryk i det i den økonomiske årsoversigt indeholdte skøn over statsfinanserne for 1963-64, og det forklarer, at man i skønnet i årsoversigten ikke har regnet med nogen nedgang i kasseoverskuddet i forhold til finansloven uanset den gennemførte forlængelse af indbetalingsfristerne for bunden opsparing.

I én væsentlig henseende er der en indholdsmæssig forskel mellem denne tillægsbevillingslov og dens forgængere. Som bekendt har finansministeriet med udarbejdelsen af finanslovforslaget for 1963-64 intensiveret bestræbelserne for at gøre finansloven til et realistisk overslag over den forventede udvikling i statsfinanserne — et arbejde, der er blevet ført videre med den netop vedtagne finanslov for 1964-65. Den mere realistiske budgetlægning har bidraget til, at de afvigelser fra finansloven, der er registreret på det hermed fremsatte forslag til lov om tillægsbevilling, er væsentligt mindre end de foregående år.

Ved udarbejdelsen af finanslovforslaget for 1963-64 lagde man ved finansministeriets gennemgang af budgetbidragene ho-

vedvægten på en rigtig budgettering af en række store bevillinger, der er af væsentlig betydning for den samlede statsfinansielle stilling. Samtidig var det naturligvis blevet indskærpet, at en realistisk budgettering var nødvendig på alle områder, og det blev efter finanslovens vedtagelse i en rundskrivelse til styrelserne fremhævet, at der kun undtagelsesvis kunne ventes givet tillægsbevilling.

Denne holdning kom på ny til udtryk i den skrivelse, hvori finansministeriet indkaldte styrelsernes bidrag til tillægsbevillingslovforslaget. Man præciserede, at der som hovedregel på forslaget kun kunne søges tillægsbevillinger, som i finansårets løb var godkendt af finansudvalget og lønningsrådet, samt tillægsbevillinger, der var nødvendiggjort af virkelig ekstraordinære forhold. Dette var en logisk konsekvens af de tidligere givne retningslinjer.

I det store og hele synes jeg, at det hidtidige arbejde med forbedringer af finansloven har givet gode resultater. Dog er der på de bidrag til forslaget til tillægsbevillingslov, finansministeriet modtog fra styrelserne, forekommet en del tilfælde af overskridelser, som — omend beløbene var begrænsede — gik ud over, hvad der kunne forventes med en realistisk budgettering på finansloven. Det er for så vidt forståeligt, at dette blev tilfældet. Det må nødvendigvis tage nogen tid, før en ændring i administrativ praksis trænger igennem, især på et område som budgetlægning, hvor en lang række institutioner og underinstitutioner er bidragsydere.

Efter tidligere års bevillingspraksis ville man nok have optaget en væsentlig del af disse overskridelser på forslag til lov om tillægsbevilling og søgt folketingets efterfølgende godkendelse af det skete. Regeringen har imidlertid besluttet at undlade at gøre dette i år. Det har herved spillet ind, at tillægsbevillingsloven i år fremsættes, efter at finansåret er udløbet; men navnlig har man derigennem villet understrege, at regeringen lægger afgørende vægt på, at budgettering sker med den største omhu og forudseenhed og på et så realistisk grundlag som overhovedet muligt.

Konsekvensen af denne beslutning er, at der på statsregnskabet for 1963-64 kan